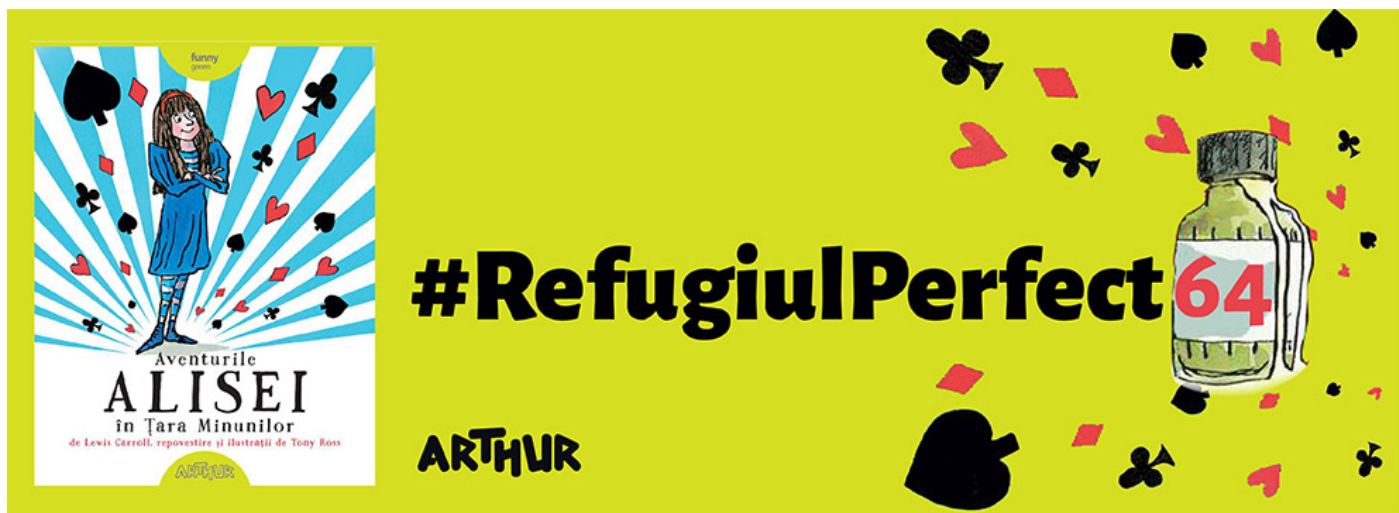

#RefugiulPerfect64

Aventurile Alisei în Țara Minunilor

Un dialog imaginar semnat de Florin Bican

- M-am plictisit, vreau afară... se alintă Francisca.
- Crezi că afară nu te-ai plictisi? o întreabă tata.
- Cum să mă plictisesc afară?
- Așa cum s-a plictisit Alisa.
- Care Alisa? De la noi din bloc? La ce scară stă?
- Nu stă la bloc. E din Anglia.
- Și se plictisea afară? De ce?
- Se săturase de joacă. Era cald și i se făcuse somn. Era gata să adoarmă pe iarbă, lângă sora ei mai mare.
- Păi de ce nu se juca cu sora ei?
- Sora ei citea o carte. O carte groasă, fără poze și fără dialog.
- Și nu se plictisea?
- Surorile mai mari nu se plictisesc când citesc cărți de astea.
- Și Alisa a stat așa, pe iarbă, tot timpul?
- Ar fi stat, dacă nu trecea pe acolo un iepure alb, în ținută de gală...
- Ca Edward al nostru? sare Alisa de pe covor și-l ia din fotoliu pe distinsul iepure Edward.
- Da, ca el. Dar iepurele Alisei se grăbea spre niște tufe, văitându-se că-i târziu. Când a scos un ceas din buzunarul vestei, Alisa a pornit după el, să vadă unde se grăbește...

- Un iepure îmbrăcat? Care vorbea? Și avea ceas de buzunar?
- Și Alisei i s-a părut ciudat. De aia l-a și urmărit până când a dispărut în vizuină.
- Și acolo l-a pierdut?
- Nu... A coborât după el!
- Și nu s-a lovit?
- A căzut ușor ca un fulg. Dar odată ajunsă jos, s-a trezit într-o cameră din care nu mai putea ieși. Ba era prea mare să iasă pe ușă, ba era prea mică să ajungă la cheia care deschidea ușa...
- Și ce-a făcut?
- Ce face orice fetiță inteligentă când ajunge într-o situație fără ieșire. A plâns! Numai că a plâns când era mare, iar când s-a făcut din nou mică, a constatat că din lacrimile ei se făcuse un lac...
- A, știu! De aia se numesc *lac-rimi*. Pentru că, dacă plângi destul, poți face un *lac* din ele...
- Da, dar pentru asta trebuie să fii *foarte* mare. Sau să ajungi în *foarte multe* situații fără ieșire, ceea ce o fetiță inteligentă nu face.
- Și a mai ieșit Alisa de-acolo?
- A ieșit doar ca să intre într-o lume cu totul de-a-ndoaselea. S-a întâlnit cu o omidă sfătoasă care stătea în vârful unei ciuperci și trăgea din narghilea, cu un motan zâmbăreț care se putea face nevăzut până nu mai rămânea din el decât zâmbetul atârând în aer, a băut ceai cu Iepurele de Martie, Pălărierul Nebun și Pârșul, a jucat crochét cu Regina și curtenii ei, care erau niște cărți de joc, a stat de povești cu o Pseudoțestoasă, care i-a spus cum se face școală pe fundul mării, a rezolvat misterul tartelor furate și, mai ales, a scăpat fără să i se taie capul, pentru că tăierea capului supușilor era principala metodă de guvernare a Reginei...
- Și a mai scăpat de ceva! îl întrerupe Francisca pe tata.
- De ce-a mai scăpat?
- De plictiseală! Of, îmi pare rău că Alisa asta nu stă cu noi în bloc. Aș ruga-o să-mi povestească tot ce-a pățit și sunt sigură că nu m-aș mai plictisi nici eu.
- Nimic mai simplu! Alisa locuiește chiar la noi în bibliotecă. Mergi și caută cartea lui Tony Ross (după o poveste de Lewis Carroll), *Aventurile Alisei în Țara Minunilor* și vei afla chiar de la ea rețeta contra plictiselii.

